DYREKTOR
IZBY ADMINISTRACJI SKARBOWEJ
W KATOWICACH

Katowice, 21 listopada 2025 roku

UNP: 2401-25-234174

Sprawa:	odwołanie od decyzji Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w Gliwicach z 28 listopada 2024 r., znak: 2413-SPV.4102.225.2023
Znak sprawy:	2401-IOD-2.4102.6.2025
Kontakt:	Grażyna Wątroba główny ekspert skarbowy tel.: 32 358 18 83 e-mail: kancelaria.ias.katowice@mf.gov.pl

reprezentowany przez pełnomocnika
Macieja Jurczygę

DECYZJA

Po rozpatrzeniu Pana odwołania z 22 grudnia 2024 r., od decyzji Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w Gliwicach z 28 listopada 2024 r., znak: 2413-SPV.4102.225.2023, ustalającej wysokość zryczałtowanego podatku dochodowego od osób fizycznych od przychodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach za rok podatkowy 2019 w kwocie 146 176,00 zł

- uchylam decyzję organu pierwszej instancji w całości i orzekając co do istoty sprawy ustalam wysokość zobowiązania podatkowego w zryczałtowanym podatku dochodowym od osób fizycznych od przychodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach za rok podatkowy 2019 w kwocie 30 545,00 zł.

Podstawa prawna

- art. 233 § 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 111; ze zm.) oraz przepisy ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1387), powołane w uzasadnieniu decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z 28 listopada 2024 r., znak: 2413-SPV.4102.225.2023, Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego w Gliwicach ustalił Panu wysokość zryczałtowanego podatku

dochodowego od osób fizycznych od przychodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach za rok podatkowy 2019 w kwocie 146 176,00 zł (k. 226-244, t. I akt organu pierwszej instancji).
Nie zgadzając się z rozstrzygnięciem organu pierwszej instancji, pismem z 22 grudnia 2024 r. odwołał się Pan od ww. decyzji Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w Gliwicach z 28 listopada 2024 r. znak: 2413-SPV.4102.225.2023, zwracając się jednocześnie z żądaniem jej uchylenia (k. 2 akt organu odwoławczego).

Zaskarżonej decyzji zarzucił Pan naruszenie przepisów:
1. art. 120 Ordynacji podatkowej, „zobowiązującego organy podatkowe do działania na podstawie przepisów prawa",
2. art. 121 § 1 Ordynacji podatkowej, „zobowiązującego do prowadzenia postępowania w sposób budzący zaufanie do organów podatkowych",
3. art. 122 ww. ustawy, „zobowiązującego organy podatkowe do podejmowania wszelkich niezbędnych działań w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy w postępowaniu podatkowym",
4. art. 124 Ordynacji podatkowej, „nakazującego wyjaśniać stronom zasadność przesłanek, którymi kieruje się przy załatwianiu sprawy",
5. art. 187 § 1 Ordynacji podatkowej, „zobowiązującego organy podatkowe do zebrania i wyczerpującego rozpatrzenia całego materiału dowodowego".

W uzasadnieniu odwołania stwierdził Pan, że podstawowym „zarzutem wobec kwestionowanej decyzji jest odrzucenie przez organ podatkowy możliwości zgromadzenia wskazywanej kwoty pieniężnej, głównie w wyniku darowizn (prezentów) otrzymanych z okazji 18-tych urodzin", na okoliczność czego „przedłożono oświadczenia 11 osób o przekazanych darowiznach (prezentach)". Nadto zaakcentowano, że wszystkie „wskazane osoby zostały przesłuchane i potwierdziły fakt przekazania wskazywanych kwot pieniężnych", przy czym „organ w żaden sposób nie zakwestionował tych faktów, ani nie udowodnił, że wskazane osoby nie mogły/nie były w stanie przekazać takich kwot".

Odnosząc się do zarzutu naruszenia, zawartej w art. 121 Ordynacji podatkowej, zasady zaufania wyjaśnił Pan, że „w imprezie z okazji 18-tych urodzin uczestniczyło około 80 osób, z których większość przekazała (...) środki pieniężne w różnej wysokości, w konsekwencji czego uzyskał" Pan „znacznie wyższą kwotę pieniężną, niż wskazywana w postępowaniu", czego nie podniósł Pan „na wcześniejszym etapie postępowania", wskazując „jedynie osoby od których uzyskał bardziej znaczące kwoty, wystarczające do wyjaśnienia różnicy w wysokości wydatków i przychodów w roku 2019". Zarazem stwierdził Pan, że powyższe nie „zmienia (...) faktu, że organ podatkowy nie zbadał wnikliwie tego wątku".

Zakwestionował Pan stwierdzenie organu podatkowego, zgodnie z którym „Zastrzeżenia budzi wysokość przekazywanych kwot w ramach prezentów urodzinowych, niezgodna z doświadczeniem życiowym", poprzez zwrócenie się „do jakiego „doświadczenia życiowego" odwołuje się tu organ podatkowy", to jest „do jakiegoś obiektywnego ustalonego w oparciu o konkretne badania lub statystyki, czy też (...) do subiektywnego (...) Czy chodzi o doświadczenie firmującego decyzję Naczelnika Urzędu Skarbowego czy może

Urzędnika prowadzącego postępowanie", co nie jest „w żaden sposób ani ustalone, ani wyjaśnione".
Zarazem podniósł Pan, że organ podatkowy nie wskazał „również jaki poziom wartości prezentów urodzinowych byłby zgodny z „doświadczeniem życiowym". W Pana przekonaniu jest „to o tyle istotne, że skoro wszystkie przesłuchiwane osoby potwierdziły fakt przekazania środków pieniężnych, natomiast organ podatkowy nie daje wiary jedynie wysokości deklarowanych kwot, to powinien je ustalić na poziomie dla siebie akceptowalnym, zgodnym z „doświadczeniem życiowym", do którego się odwołuje".
Powyższe, w Pana ocenie, stanowi naruszenie, zawartej w art. 122 Ordynacji podatkowej, zasady dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego.
Nadto zarzucił Pan naruszenie zasady wyjaśnienia przesłanek działania (art. 124 Ordynacji podatkowej), polegające na nie zbadaniu, „czy pozostałe osoby uczestniczące w imprezie przekazały jakiekolwiek środki pieniężne Panu (...) a jeśli tak to w jakiej wysokości", w sytuacji „że było tych pozostałych osób około 70 i doświadczenie życiowe (tym razem powszechne) wskazuje, że nie przyszli oni na taką imprezę z pustymi rękami".
Zgodził się Pan, z organem podatkowym w zakresie twierdzenia, że „zwykle z okazji przekazania prezentów urodzinowych nie sporządza się pisemnych umów czy oświadczeń".
Zarazem stwierdził Pan , że „nie można tego w żaden sposób wykluczyć, szczególnie biorąc pod uwagę fakt otrzymania znacznej kwoty środków pieniężnych i rosnącą świadomość społeczeństwa w zakresie swoich obowiązków podatkowych (tutaj ryzyka ustalenia podatku od przychodów z nieujawnionych źródeł). Z drugiej zaś strony jest to zupełnie bez znaczenia dla sedna sprawy, w której istotny jest fakt otrzymania środków pieniężnych w ramach prezentów, a nie to czy, i kiedy zostało to udokumentowane", szczególnie w sytuacji, gdy jak stwierdza organ podatkowy „wszyscy darczyńcy potwierdzili fakt przekazania darowizn".
W Pana ocenie „organ podatkowy może i zebrał odpowiedni materiał dowodowy, wnikliwie go przeanalizował i nawet wyjaśnił przesłanki, którymi się kierował, niemniej jednak powoływanie się na nieistotny fakt formy i czasu sporządzenia oświadczeń o darowiznach w celu zakwestionowania najistotniejszej części wyjaśnień podatnika odnośnie posiadanych środków pieniężnych z pewnością nie można nazwać działaniem budującym zaufanie do organu podatkowego", co stanowi naruszenie zasady dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i zasady zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego (art. 122 i 187 Ordynacji podatkowej).
Zarzucił Pan organowi pierwszoinstancyjnemu naruszenie zasady zaufania, o której mowa w art. 121 Ordynacji podatkowej, polegające na zakwestionowaniu znacznej darowizny otrzymanej od ojczyma w wysokości 9.500,00 zł, z uwagi na jej wysokość „zbliżoną do limitu zwolnienia". Zarazem wskazał Pan, że podkreślony został „fakt przekazania darowizny na rok przed rozpoczęciem działalności i zastrzeżenie co do formy jej udokumentowania".
Wyraził Pan pogląd, według którego nie „jest jasnym w jaki sposób wskazane okoliczności miałyby świadczyć o niewiarygodności składanych wyjaśnień, a tym bardziej o nieotrzymaniu takiej darowizny". Zarzucił Pan organowi podatkowemu nie zbadanie „możliwości finansowych Pana , co ewentualnie mogłoby wykluczyć możliwość przekazania przez niego tak „znacznej" kwoty pieniężnej. Z kolei fakt zbliżenia kwoty do wysokości limitu zwolnienia świadczy raczej o świadomych działaniach obu stron, gdzie

wyraźny jest zamiar pomocy Pasierbowi, ale w takiej wysokości, która nie spowoduje dodatkowych obowiązków sprawozdawczych czy też podatkowych. Fakt rozpoczęcia działalności w rok po otrzymaniu środków także nie jest niczym dziwnym w obliczu licznych formalności i przygotowań związanych z otwarciem warsztatu samochodowego. Kwestia zaś formy poświadczenia, jak wskazywano już wyżej, jest nieistotna i wynika bardziej z reakcji na działania organów podatkowych, które na wszystko wymagają „papieru"".
W Pana przekonaniu organ pierwszej instancji naruszył „zasady zaufania, (...) dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i (...) zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego (art. 121, 122 i 187 ordynacji podatkowej)", wskutek „uznania za niewiarygodne wyjaśnień dotyczących przechowywania znacznej kwoty gotówki w mieszkaniu", w sytuacji, gdy „organ podatkowy nie przedstawił żadnego dowodu na poparcie swojego stanowiska, przede wszystkim zaprzeczającemu twierdzeniom Strony. Z kolei zebrany materiał dowodowy potwierdza wyjaśnienia Strony. W końcu organ podatkowy sam stwierdza (str. 20), że w okresie bezpośrednio następującym po imprezie urodzinowej, na rachunkach bankowych Pana (...) nie odnotowano żadnych większych wpłat gotówkowych, co wprost potwierdza jego twierdzenia o przechowywaniu środków pieniężnych w gotówce w domu". Pana zdaniem fakt „posiadania rachunków bankowych w żaden sposób nie obliguje do korzystania z nich, a tym bardziej do przechowywania na nich całości lub części środków pieniężnych".
Podważył Pan zasadność nieuznania w całości przez organ podatkowy pierwszej instancji, w obliczu zgodnych oświadczeń darczyńców, źródła Pana przychodów, pochodzących z darowizn, otrzymanych z okazji 18 urodzin, co stanowi naruszenie zasady zaufania i zasady wyjaśnienia przesłanek działania (art. 121 i 124 Ordynacji podatkowej).
Zanegował Pan zaskarżoną decyzję organu pierwszej instancji „w zakresie analizy stanów i obrotów na rachunkach bankowych podatnika", wyjaśniając, że „wartość wpłat gotówkowych na rachunki w kwocie zbliżonej do deklarowanych oszczędności jest tylko zbiegiem okoliczności". Zarazem podkreślił Pan, że organ podatkowy pierwszej instancji „nie przedstawił dowodów, że między tymi kwotami istnieje faktyczna korelacja".
Następnie, Pana zdaniem, „znaczne obroty na rachunkach nie przeczą brakowi zaufania do systemu bankowego, szczególnie w obliczu faktu, że środki pieniężne na analizowanych rachunkach nie stanowiły własności Pana (..). Nie ma nic nielogicznego w tym, że z jednej strony własne oszczędności przechowuje się w gotówce, właśnie z uwagi na bark zaufania do systemu bankowego w kryzysowych sytuacjach. Z kolei pieniądze powierzone są do tego systemu bankowego wpłacane i w jego ramach rozdysponowywane z uwagi na możliwość udowodnienia wszelkich wydatków, co uniemożliwia postawienie takiej osobie zarzutu o przywłaszczeniu takich środków w całości lub w części lub o niewłaściwym ich wydatkowaniu".
W zakresie oszczędności pochodzących z otrzymanych darowizn zarzucił Pan organowi pierwszej instancji rażący brak logiki, wyrażający się w tym, że z „jednej strony organ podatkowy (…) uznał wyjaśnienia w zakresie darowizn i sposobu ich przechowywania za niewiarygodne", stwierdzając na koniec, „że Strona jednak jakieś środki uzyskała/posiadała, ale wydatkowała je na własne potrzeby. Ostatecznie uznał także środki strony w kwocie ponad 42 tys., wynikające z sald rachunków bankowych na koniec 2018 roku (pomimo twierdzeń strony popartych zeznaniami innych osób, że środki te nie należały do niej

i w znacznej części nie były wykorzystywane na jej potrzeby)".
Zatem, w Pana przekonaniu, skoro nie było darowizn to nie mógł Pan „ich wpłacać i przeznaczać na własne potrzeby. Tym bardziej nie mogły one zbudować wskazanej kwoty 42 tys. oszczędności na koniec 2018 roku. Jeśli jednak były, to nie można było arbitralnie wykluczyć przechowywania przynajmniej części poza systemem bankowym. Dodatkowo organ podatkowy nie zbadał sytuacji finansowej Pana i Pani co mogłoby rzucić więcej światła na operacje wykonywane na analizowanych rachunkach bankowych".
Zarzucił Pan naruszenie **„zasady zaufania, zasady dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, zasady wyjaśnienia przesłanek działania i zasady zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego (art. 121, 122, 124 i 187 ordynacji podatkowej)".**
Oprotestował Pan sposób ustalenia przez organ pierwszej instancji w zaskarżonej decyzji Pana wydatków poniesionych w 2019 roku, polegający na przyjęciu „jako składową sumy tych wydatków (...) wartość kosztów uzyskania przychodów wykazaną w podatkowej księdze przychodów i rozchodów", przy czym działanie „to jest co do zasady prawidłowe i uzasadnione, pod warunkiem jednak, że jednocześnie dokonuje się analizy płatności związanych z tymi kosztami. Wykazanie kosztu uzyskania przychodu w podatkowej księdze przychodów i rozchodów nie oznacza, że przedsiębiorca faktycznie takie wydatki poniósł lub niekoniecznie poniósł je w okresie będącym przedmiotem postępowania". Zarazem wyjaśnił Pan, że organ „podatkowy dokonał jedynie odpowiednich modyfikacji w zakresie amortyzacji, natomiast pozostała część kosztów została przyjęta do sumy wydatków bez jakiegokolwiek sprawdzenia czy zostały zapłacone w 2019 roku". W Pana ocenie taki sposób ustalenia poniesionych przez Pana w 2019 r. wydatków stanowi **„naruszenie zasady zaufania, zasady dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, i zasady zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego (art. 121, 122 i 187 ordynacji podatkowej)".**
Reasumując stwierdził Pan, że „sposób działania i konkluzje organu podatkowego we wskazanych wątkach naruszyły szereg podstawowych zasad prowadzenia postępowania podatkowego", w konsekwencji czego wniósł Pan „jak na wstępie".

Postanowieniem z 28 marca 2025 r., znak: 2401-IOD-2.4102.6.2025 UNP: 2401-25-078976, wydanym na podstawie art. 229 Ordynacji podatkowej, zleciłem Naczelnikowi Drugiego Urzędu Skarbowego w Gliwicach przeprowadzenie dodatkowego postępowania w celu uzupełnienia dowodów i materiałów w sprawie, w tym w zakresie zarzutów podniesionych w odwołaniu z 22 grudnia 2024 r., odnoszących się w szczególności do źródeł posiadanych dochodów, głównie darowizn, prowadzonej w 2019 r. pozarolniczej działalności gospodarczej, wysokości i dat ich otrzymania, a także wysokości i dat wydatków, poniesionych w związku z tą działalnością gospodarczą, stanowiących koszty uzyskania przychodów oraz wysokości zgromadzonych oszczędności, pozwalających pokryć poniesione w 2019 r. wydatki (k. 7 akt organu odwoławczego).

Postanowieniem z 28 sierpnia 2025 r., znak: 2401-IOD-2.4102.6.2025 UNP: 2401-25-217843, wyłączyłem z akt sprawy, ze względu na interes publiczny, dokumenty wymienione w ww. postanowieniu (k. 13 akt organu odwoławczego).

Z kolei postanowieniem z tej samej daty, znak: 2401-IOD-2.4102.6.2025 UNP: 2401-25-210794, wyznaczyłem Panu, reprezentowanemu przez pełnomocnika, siedmiodniowy

termin do wypowiedzenia się w sprawie zebranego materiału dowodowego (k. 14 akt organu odwoławczego).
Pomimo prawidłowego zawiadomienia nie skorzystał Pan z przysługującego uprawnienia.

Po rozpoznaniu sprawy w postępowaniu odwoławczym, stwierdzam, co następuje:

Istotą sporu w rozpoznawanej sprawie jest pochodzenie środków pieniężnych, służących sfinansowaniu poniesionych przez Pana w 2019 r. wydatków, związanych zasadniczo z prowadzoną pozarolniczą działalnością gospodarczą, w wysokości przekraczającej wartość dochodów pochodzących z opodatkowanych lub nieopodatkowanych źródeł przychodów, uzyskanych przed poniesieniem tych wydatków. W związku z czym ustalono Panu zobowiązanie podatkowe w zryczałtowanym podatku dochodowym od osób fizycznych za 2019 rok od przychodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach.

Zgodnie z wynikającą z art. 127 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2025 r., poz. 111; ze zm.) zasadą dwuinstancyjności postępowania, organ odwoławczy zobowiązany jest ponownie rozpatrzyć sprawę rozstrzygniętą przez organ pierwszej instancji. Istota administracyjnego toku instancji polega na dwukrotnym rozstrzygnięciu tej samej sprawy, nie zaś tylko na kontroli zarzutów zgłoszonych w stosunku do orzeczenia organu pierwszej instancji. Organ odwoławczy nie może zatem ograniczyć się tylko do kontroli decyzji organu pierwszej instancji, ale obowiązany jest ponownie rozstrzygnąć sprawę. Organ podatkowy drugiej instancji nie jest przy tym związany treścią odwołania, co powoduje, że w postępowaniu odwoławczym rozpatrzeniu podlega sprawa w całym zakresie, a nie tylko zaistniałe w niej kwestie sporne.

W świetle art. 10 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych, źródłami przychodów są inne źródła, za które - zgodnie z art. 20 ust. 1b ww. ustawy - uważa się także przychody nieznajdujące pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzące ze źródeł nieujawnionych.

Stosownie do art. 25b ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, za przychody, o których mowa w art. 20 ust. 1b, uważa się przychody:
1) nieznajdujące pokrycia w ujawnionych źródłach obejmujące przychody ze źródeł wskazanych przez podatnika, ujawnione w nieprawidłowej wysokości,
2) ze źródeł nieujawnionych obejmujące przychody ze źródeł niewskazanych przez podatnika i nieustalonych przez organ podatkowy
- w kwocie odpowiadającej nadwyżce wydatku nad przychodami (dochodami) opodatkowanymi lub przychodami (dochodami) nieopodatkowanymi, uzyskanymi przed poniesieniem tego wydatku (ust. 1).

Za wydatek uznaje się wartość zgromadzonego w roku podatkowym mienia lub wysokość wydatkowanych w roku podatkowym środków, w przypadku gdy nie jest możliwe ustalenie roku podatkowego, w którym zgromadzono te środki (ust. 2).